

Правото – справедливост и отговорност

(Есе)

Правото е система от правила и норми, които забраняват или решават определен начин на поведение. При нарушение на правилата, следва наказание.

„ Но какво в края на крайщата е законът? ” Както правото, така и силата е в състояние да наложи волята си върху другите, но не и да промени начина им на мислене, ценностите и идеалите им.

Блес Паскал казва, че неспособни да дадат сила на правото, хората дават право на силата. Правото винаги е на страната на силните, въпреки везните символиращи равнопоставеност и безпристрастност.

Виждайки безредицата от безнаказаност, човек се принуждава да загърби законите за миг и да действа по свой, собствен начин. В такъв момент правото няма никаква сила да се справи с хаоса породен от корупция. Корупцията е пример именно за липсата на равенство.

Живеем в свят, в който средствата решават кой е виновен и кой невинен. Законите се създават за всички, без значение от каква народност са, дали са бедни или богати. Всички на първо място сме хора,

което ни прави равни, но робството, тиранията и неограничената власт на едни изграждат мнение, че са нещо повече от други.

„ Лош закон, но закон ” – тази мисъл иска да втълпи на човек, че е по-добре да има лоши закони, отколкото да се изправяме пред беззаконие. Правото има силата да накаже всеки нарушил законите.

Неговата сила е много по-голяма от тази на който и да е човек.

Какво ще стане ако няма закони? Всеки човек ще има пълна свобода да прави това, което иска, без дори да чувства вина. То поставя граници и мерки в желанието на хората, и по този начин се създава баланс в държавата и обществото.

Наранени, ограбени и унижени се изпълваме с желание за отмъщение. Копнеем да причиним страдание съизмеримо поне на половина с нашето. Искаме да видим чуждата болка. Това е естествената реакция на човека, защитаващ своя малък и подреден свят, чиито копнежи се отнемат пред очите му, а животът му загубва смисъла си. Дори и заслужено отмъщението е престъпление срещу личността и обществото.

Престъпление ли е да копнеем за справедливост спрямо нас самите? Престъпление ли е да искаме наказание за виновните, да очакваме че действията

им няма да останат безнаказани. Жаждата за отмъщение изгаря душите ни, но заедно с нея съществува възмездие и справедливост.

Справедливостта е морална правота, основаваща се на етикета, рационалността, естественото право, религията и честността.

Справедливостта, казва Сократ е най-хубавото и обичано от всеки, който иска да е щастлив, както заради себе си, така и заради последствията към останалите. Върховна добродетел, хармония, независимост и истинна.

Справедливостта се появява и усеща във всяка сфера от живота. Тя рисува човешките взаимоотношения. Присъстваща във всеки един стих. Справедливостта за един е несправедливост за друг. Субективна категория, еманация на човешкото добро. Всяко действие е отговорност и носи последствия.

„ Там където има справедливост, няма милост, и там където има милост, няма справедливост! ”